

34. møde.

Fredag den 4. december kl. 11.

Formanden: Medlemmer af folketinget K. Axel Nielsen, Poul Dalsåger, Thomas Høve, Hans Hækkerup, Kampmann og Ivar Nørsgaard har meddelt mig, at de ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af borgerlig straffelov. (Åger) og forslag til lov om ændring af lov om aftaler og andre retshandler på formuerettens område.

Medlemmer af folketinget Lene Bro, Karen Dahlerup Andersen, Grete Hækkerup, K. J. Mortensen, Helge Nielsen og Kjeld Olesen har meddelt mig, at de ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om adoption.

Udvalget angående forslag til lov om ændring af ligningsloven har afgivet betænkning over nævnte lovforslag. Eksemplarer vil blive omdelt.

Indfødsretsudvalget har afgivet betænkning over forslag til lov om indfødsrets meddelelse. Eksemplarer vil blive omdelt.

Skriftlig fremsættelse af lovforslag.

Ordføreren for forslagsstillerne (K. Axel Nielsen): Herved tillader jeg mig for det høje ting at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om aftaler og andre retshandler på formuerettens område og

forslag til lov om ændring af borgerlig straffelov. (Åger).

Siden vi fik aftaleloven i 1917, har samfundet på mange områder forandret sig i betydelig grad. Med de stigende pengeindkomster er vareomsætningen kolossalt forøget. I årene efter anden verdenskrig har især handelen med varige forbrugsgoder haft et så betydeligt omfang, at den må karakteriseres som tidstypisk.

Denne udvikling har medført, at den bestemmelse i aftaleloven, § 31, der i 1917 var tænkt som en beskyttelse for den svagere part i den daglige handel, ikke længere er tilstrækkelig.

Når der handles med varige forbrugsgoder som f. eks. motorkøretøjer, radio- og fjernsynsapparater, de såkaldte hårde hvidevarer og landbrugs- og haveredskaber, er køberen ofte nødt til at stole på sælgerens specialviden. Dette gælder naturligvis i særlig grad, når der handles med brugte varer, hvor køberen oven i købet ofte hører til samfundets økonomisk svageste stillede.

Når sælgeren falder for fristelsen til at udnytte sin særlige viden over for en godtroende køber, kan denne risikere betydelige tab, i værste fald økonomisk ruin. Fogedretten kan utvivlsomt belyse dette med eksempler.

Pengemarkedet er i moderne tid også en farlig slagmark, hvor den mere kyndige kan udnytte sin viden til at skaffe sig urimelige gevinster på de mindre kyndiges bekostning.

Det samme gælder formentlig boligmarkedet, og andre områder kan anføres.

I debatten om behovet for gennem ændring af lovgivningen at yde forbrugerne en større beskyttelse har det været anført, at der burde indføres en „fortrydelsesparagraf“, der giver køberen mulighed for inden for en vis kort frist at træde tilbage fra en ellers bindende retshandel, navnlig når det drejer sig om „dørsalg“, der erfaringsmæssigt frembyder den største risiko for godtroende forbrugere. Det har også været anført, at en beskyttelse over for agenter, der får folk til at tegne servicekontrakter af forskellig slags, er påkrævet, og at forsikringsaftaleloven burde udvides til at omfatte disse forhold.

Efter at næringsloven ved de i 1966 gennemførte ændringer har forbudt al anden form for dørsalg end salg af bøger, er de værste risici formentlig fjernet. Men i øvrigt bør indskrænkninger i handelen af den nævnte art, altså også indskrænkninger, der forbyder henvendelse på forbrugernes bopæle for at tegne servicekontrakter, gennemføres ved ændring af næringsloven.

For at forstærke den beskyttelse af den svagere part i omsætningen, som man i 1917 forudsatte at § 31 skulle yde, og for at give